

ROBERT LOUIS STEVENSON

Define Adası

Remzi Kitabevi

DEFİNE ADASI / Robert Louis Stevenson

Özgün adı: *Trasure Island*

Türkçesi

© Remzi Kitabevi, 2012

Çeviren: M. Barlas Çevikus

Resimler: N. C. Wyeth

Kapak resmi: Oğın Kandemirođlu

ISBN 978-975-14-1811-1

CEP BOY BİRİNCİ BASIM: Kasım 2017

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 12068 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çifçi Mücellit, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul

Tel (212) 629 4783

“BENBOW” HANI’NDAKİ YAŞLI DENİZ KURDU

Bay Trelawney, Doktor Livesey ve diğer beyefendilerin hepsi, Define Adası’nın tüm hikâyesini, başından sonuna, hiçbir şeyi atlamadan yazmamı istediler. Ben de bu yüzden 1760 yılında kalemimi elime alarak, babamın “Benbow” Hanı’nı işlettiği zamana ve yanağında kılıç yarası bulunan, güneş yanığı tenli yaşlı denizcinin hanımıza ilk geldiği güne geri dönüyorum.

Peşinde, bir el arabasının içindeki gemici sandığıyla hanın kapısına gelişini daha dünmüş gibi hatırlıyorum; uzun boylu, güçlü, iri yapılı, güneş yanığı tenliydi; arkadan topladığı saçları, kir pas içindeki mavi ceketinin omuzlarına düşmüştü; elleri sert ve çatlak, tırnakları kara ve kırıktı; bir yanağında boydan boya, kirlili ve mavi-beyaz bir kılıç yarası vardı. Kendi kendine ıslık çalarak, koya doğru bakışını ve ardından, daha sonraları da tiz, titrek ve yaşlı bir sesle sık sık söylediği şu eski denizci şarkısına kendisini kaptırışını hatırlıyorum:

*Ölü adamın sandığının üzerinde on beş kişi
Yo-ho-ho ve bir şişe rom!*

Bunu söyledikten sonra, bir sopayla kapıya vurdu ve babam görününce de, kaba bir şekilde bir bardak rom istedi. Romu yavaşça, tadına vara vara, kayalıklara doğru bakmaya ara vermeden ve tabelamıza göz gezdirerek içti.

“Burası güzel bir koy,” dedi sonunda, “ve bu hanın yeri de çok güzel. Gelen gideniniz çok oluyor mu?”

Babam, olmadığını söyledi... çok az gelen giden olurdu, fazlasına da gerek yoktu.

“İyi, o zaman,” dedi, “burası tam bana göre. Sen genç adam,” diye el arabasını çeken adama seslendi, “buraya gel ve sandığı taşımama yardım et. Burada bir süre kalacağım. Bana nasıl mı hitap edeceksiniz? Bana ‘Kaptan’ diyebilirsiniz. Ha, ne demeye çalıştığınızı anladım... Alın işte!” Ve yere üç ya da dört tane altın para fırlattı. “Bunlar yetmediğinde bana haber verebilirsiniz,” dedi sert bir şekilde.

Yapısı itibariyle oldukça sessiz bir adamdı. Bütün gün, elinde pirinçten yapılmış bir dürbünle, koyun etrafında ya da kayalıkların üzerinde yürür; bütün akşam da oturma odasının bir köşesinde, ateşin yanı başında, epeyce rom ve su içerek otururdu. Kendisine bir şey söylendiği zaman genellikle konuşmazdı; burnundan ısıklıklar çıkartırcasına soluyarak ani ve sert bir bakış atardı sadece; biz ve evimize girip çıkan diğer insanlar, onu kendi haline bırakmak gerektiğini kısa zamanda öğrendik. Her

gün, yürüyüşten döndüğünde, yoldan herhangi bir denizcinin geçip geçmediğini sorardı. İlk önceleri, kafa dengi bir arkadaşın yokluğunu hissettiği için bu soruyu sorduğunu düşündük, ama sonunda, o kişilerle karşılaşmak istemediğini anlamaya başladık. “Benbow”da bir denizci kaldığında, oturma odasına girmeden önce, perdeli kapının aralığından o adama bakardı. Böyle birisiyle oturma odasında bulunmak durumunda kaldığında da, her zaman bir fare kadar sessiz olmaya özen gösterirdi. En azından benim için, olayda gizli saklı hiçbir şey yoktu; çünkü bir bakıma onun korkularının ortağı olmuştum. Bir gün beni bir kenara çekmiş ve her ayın ilk günü gümüş bir dört peni vereceğine söz vererek, tek bacaklı bir denizci görmek için gözümü dört açmamı, gördüğüm anda da hemen kendisine haber vermemi istemişti.

Bu adam, yani tek bacaklı denizci nasıl rüyalarımın girdi size anlatamam. Ancak Kaptan’ın kendisinden, herkesin korktuğundan çok daha az korkuyordum. Geceleri hiç kimseyi umursamadan, orada öylece oturup romunu içer ve kötü, vahşi denizci şarkılarını söylerdi. Bazen benden, orada bulunanların hepsine rom servisi yapmamı ister ve herkesi hikâyelerini dinlemeye ya da şarkılarına katılmaya zorlardı. Hanın sık sık, “Yo-ho-ho, ve bir şişe rom” sesleriyle sarsıldığını duyardım; bütün komşular enselerindeki ölüm korkusuyla ve can havliyle katı-

lırlardı şarkıya; her biri ona kendisini fark ettirmek için, diğëerinden daha yüksek sesle söylerdi.

İnsanları en çok korkutansa onun hikâyeleriydi. Korkunç hikâyelerdi bunlar; adam asmak, cina-yet, denizdeki fırtınalar ve kanlı olaylar hakkında bir sürü hikâyeye. Babam sürekli olarak, bu yüzden yakında insanların ayağı kesileceğı için hanın bata-cağını söylüyordu; oysa şimdi geriye dönüp baktı-ğında, onun varlığının bizim için iyi olduğunu söy-leyebilirim. İnsanlar o zamanlar ondan sahiden de korkuyorlardı, ama şimdi düşününce görüyorum ki, onun varlığı hoşlarına gitmiş, sessiz köy yaşam-larına güzel bir heyecan katmıştı.

Aslında bir bakıma, gerçekten de iflasımıza sebep olacakmış gibi görünüyordu; haftalar boyunca, nihayet aylar boyunca kalmaya devam ettiği için verdiği paranın tamamı çoktan tüketil-mişti; babam buna karşın biraz daha para istemeye cesaret edemiyordu.

Kaptan, bizimle kaldığı süre içinde giysilerini hiç değıştirmede. Ne mektup yazdı, ne de mektup aldı ve komşulardan başka hiç kimseyle de konuş-madı, komşularla da çoğunlukla, sadece gereğın-den fazla rom içtiğı zamanlar konuşurdu. Büyük denizci sandığını ise hiçbirimiz açık görmemiştik.

Kaptan'a yalnızca bir kez karşı çıkıldı ve o da zaten sonlara doğru oldu. Babamın ölümüne yol açan hastalığı oldukça ilerlemiş durumdaydı.

Doktor Livesey bir akşamüstü geç vakit babamı görmeye geldi. Annemin verdiği yemeği yedi ve atının köyden gelmesini beklerken pipo içmek için oturma odasına gitti. Doktor'un peşi sıra gittim. Kar gibi beyaz pudralı saçları, siyah parlak gözleri, nazik tavırları olan doktorun, kaba saba köylülerle, özellikle de, pis, hantal, gözleri kanlı, romu fazla kaçırmış ve kollarını masaya dayamış bir halde oturan korsanımızla ne büyük bir tezat oluşturduğunu fark ettiğimi hatırlıyorum.

Birden o alışıldık şarkısına başladı:

Ölü adamın sandığının üzerinde on beş kişi

Yo-ho-ho ve bir şişe rom!

İçki ve şeytan geri kalanı halletti...

Yo-ho-ho ve bir şişe rom!

Başlangıçta, “ölü adamın sandığının” üst katta, ön tarafa bakan odasında duran sandık olduğunu sanmıştım. Fakat artık hepimiz de şarkıya aldırılmaz olmuştuk; o gece, bu şarkı Doktor Livesey dışında hiç kimse için yeni değildi. Doktor, ihtiyar bahçıvan Taylor'la olan konuşmasına devam etmeden önce öfkeli bir şekilde baktığı için, bu şarkıdan hoşlanmadığımı hissettim. Kaptan bir süre ona doğru baktı, susmamız için masaya vurdu ve sonunda korkunç bir sesle bağırdı: “Susun, hey, siz...!”

“Bana mı söylediniz beyefendi?” diye sordu Doktor. Kaptan küfürle karışık bir şekilde öyle

olduğunu söyleyince de, Doktor devam etti: “Size söyleyeceğim bir tek şey var beyefendi. Eğer rom içmeye devam ederseniz, dünya kısa süre sonra pis ve aşağılık bir serseriden kurtulacaktır!”

İhtiyarın öfkesi korkunçtu. Ayağa fırladı, açtığı kocaman sustalı bıçağını sallayarak, doktoru duvara çivileyecekmiş gibi baktı.

Doktor hiç kımıldamadı. Eskisi gibi omzunun üzerinden Kaptan’la konuşmaya devam etti. Aynı sakin ses tonuyla konuşuyordu, ama herkesin duyabilmesi için sesini biraz yükseltmişti:

“O bıçağı hemen cebinize koymazsanız, en kısa sürede asılacağınıza şerefim üzerine söz veriyorum.”

Bunun ardından, aralarında bir bakışma kavgası yaşandı. Fakat Kaptan kısa süre içinde teslim oldu ve yenilmiş bir köpek gibi homurdanarak yerine oturdu.

“Ve şimdi bayım,” diye konuşmasına devam etti Doktor, “bölgede böyle biri bulunduğundan artık haberim olduğuna göre, gece gündüz gözümün üzerinde olacağından emin olabilirsin. Ben yalnızca bir Doktor değilim. Aynı zamanda bir kanun adamıyım. Eğer senin hakkında ufacık bir şikâyet bile duyacak olursam, bu gece yaptığın kabaliğe benzer bir şey bile olsa, yakalanarak buradan sürülmeni sağlayacağım.”

Kısa süre sonra Doktor’un atı kapıya geldi ve

Doktor Livesey atına binerek uzaklaştı. Ancak, o gece ve sonraki birçok geceler boyunca Kaptan hiç sesini çıkarmadı.

2

KARA KÖPEK GELİYOR VE GİDİYOR

Bu olaydan kısa süre sonra, Kaptan'dan kurtulmamızı sağlayan garip olayların ilki meydana geldi. Çok soğuk bir kıştı. Uzun, sert ayazlar oluyordu ve zavallı babamın baharı göremeyeceği apaçık ortadaydı. Gün geçtikçe güçsüzleşiyordu ve hanın bütün işlerini annemle ben yürütüyorduk. Tatsız misafirimizle fazla ilgilenemeyecek kadar meşguldük.

Bir ocak sabahının erken saatleriydi ve buz gibi bir ayaz vardı. Kaptan her zamankinden daha erken kalkmış ve sahile inmişti. Eski mavi ceketinin geniş eteğinin altında kısa kılıcı sallanıyordu. Pirinç dürbününü koltuğunun altına sıkıştırmış, başındaki şapkasını geriye itmişti. Yürüdüğü sırada arkasında nefesinin duman gibi asılı kaldığını hatırlıyorum. Büyük kayanın yanından geçtiği sırada, halen Doktor Livesey'i düşünüyormuş gibi homurdandı ve duyduğum en son sesi de bu oldu.

Annem yukarıda babamın yanındaydı. Ben de, Kaptan dönmeden önce kahvaltı sofrasını hazır etmeye çalışıyordum. Tam o sırada kapı açıldı ve o güne kadar hiç görmediğim bir adam içeri girdi. Soluk yüzlü bir yaratıktı ve sol elinin iki parmağı yoktu. Bir kılıç taşıyor olmasına karşın, pek de savaşçıya benzer bir görünüşü yoktu. Daima tek ya da çift bacaklı denizcilere dikkat ediyordum ve bu durumun beni şaşırttığını hatırlıyorum. Bir denizciye benzemiyordu, ama yine de denizle ilgili bir kişi olduğu belliydi.

Ne istediğini sorduğumda, rom içeceğini söyledi. Ancak, tam rom getirmek için odadan çıkacağım sırada bir masaya oturdu ve yanına gelmemi işaret etti. Elimde peçeteye olduğum yerde durdum.

“Buraya gel oğlum,” dedi. “Yaklaş.”

Bir adım yaklaştım.

“Dostum Bill’in masası mı bu?” diye sordu, pis pis bakarak.

Dostu Bill’i tanımadığımı söyledim. Yaptığım hazırlığın handa kalan ve Kaptan adıyla çağırdığımız birisi için olduğunu söyledim.

“Peki,” dedi. “Dostum Bill’i Kaptan adıyla da çağırabilirler. Yanağında bir kesik yarası vardır ve içtiği zamanlar daha sevimli görünür bu yara. Senin Kaptan’ın yanağında da bir yara izi olduğunu varsayalım ve eğer istersen sağ yanağında olduğunu

düşünelim. Peki, tamam! Sana söyledim. Dostum Bill evde mi?"

Yürüyüşe çıktığını söyledim.

"Ne tarafa gitti oğlum? Hangi yöne gitti?"

Ona kayayı gösterdim ve Kaptan'ın geri geleceği yönü belirttim. Ne kadar zaman sonra döneceğini de söyleyerek, birkaç sorusuna daha yanıt verdim. "Ah," dedi. "Dostum Bill'in şerefine bir içki içmek kadar keyifli olacak karşılaşmamız."

Yabancı, hanın kapısının hemen iç kısmında beklemeye devam etti. Sonunda Kaptan'ın geldiğini gördü. Sonra da, "Kesinlikle," dedi. "İşte dostum Bill. Koltuğunun altında bir dürbünle geliyor. Tanrı onu bağışlasın. Sen ve ben içeri gireceğiz oğlum. Kapının ardına saklanacağız ve Bill'e küçük bir sürpriz yapacağız. Tanrı onu korusun."

Yabancı böyle dedikten sonra, benimle birlikte içeri girdi. Beni köşeye, arkasına aldı ve kapının açık kanadı ikimizi de saklayacak şekilde gizlendik. Tahmin edeceğiniz gibi çok korkmuştum. Yabancı'nın da korku dolu olduğunun farkına varmam, içimdeki korkuyu daha da arttırdı. Kılıcını serbest bıraktı; orada durduğumuz süre boyunca da, sanki boğazına bir şey takılmış gibi sürekli yutkundü.

Nihayet Kaptan içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Sağına soluna hiç bakınmadan, doğrudan doğruya kahvaltısının hazır olduğu masaya yöneldi.

“Bill,” dedi yabancı. Sesine cesaret ve güven dolu bir tonlama vermeye çalışıyormuş gibi geldi bana.

Kaptan aniden topuklarının üzerinde dönerek bize baktı. Yüzünün rengi atmıştı ve burnu bile mosmor olmuş gibiydi. Sanki şeytan görmüş gibi bir hali vardı. Bir anda bu kadar yaşlı ve hasta bir hal almasının beni üzdüğünü bile söyleyebilirim.

Yabancı, “Gel Bill, beni tanıyorsun,” dedi. “Eminim eski dostunu hatırlıyorsundur.”

Kaptan birtakım boğuk sesler çıkardı ve ancak, “Kara Köpek!” diyebildi.

Diğeri, “Başka kim olacaktı ki?” diye yanıtladı. Kendinden daha emin bir hali vardı artık. “Kara Köpek, Benbow Hanı’na eski dostu Bill’i görmeye geldi. Ah, Bill, Bill, bu iki parmağımı kaybettiğimden bu yana biz ikimiz seninle çok şey yaşadık.” Bu arada da yaralı elini gösteriyordu.

“Bana bak,” dedi Kaptan. “İzimi buldun. Buradayım işte. Hadi konuş bakalım. Neyin peşinde-sin?”

“Senin Bill,” diye yanıtladı Kara Köpek. “Haklı-sın Billy. Bu sevgili çocuk bana bir kadeh rom getirecek ve eski dostlar gibi oturup konuşmamızı rica edeceğim senden.”

Elimde romla geri döndüğüm zaman, Kaptan’ın kahvaltı masasına karşılıklı olarak oturmuşlardı bile. Kara Köpek kapının karşısında oturuyordu.

Bir gözüyle eski dostunu ve diğeriyle de, sanırım, kaçış yolunu gözleyebilecek bir şekilde iskemlesinin kenarına oturmuştu.

Bana gitmemi ve giderken de kapıyı açık bırakmamı emretti. “Anahtar deliğinden beni gözetlemeni istemiyorum oğlum,” dedi. Onları bir arada bırakarak yan odaya geçtim.

Uzun süre, ne konuştuklarını duyabilmek için elimden geleni yaptım, ancak hafif mırıltılardan başka hiçbir şey duymadım. Ama sonunda sesler yükselmeye başladı. Kaptan’ın ağzından çıkan ve genellikle küfürlerden oluşan birkaç kelime duyabildim.

“Hayır, hayır, hayır buna bir son ver!” diye bağırdı bir defa. Ardından da, “Allah belasını versin!”

Birdenbire, küfürlerle birlikte korkunç bir gürültü yükseldi. İskemle ve masa devrildi. Kavga sesleri duyuldu ve ardından da acı bir çığlık yankılandı. Kara Köpek’in koşarak kaçtığını gördüm. Kaptan da peşinden gidiyordu. İkisinin de kılıçları ellerindeydi ve Kara Köpek’in sol omzundan kanlar akıyordu. Tam kapıda, Kaptan adama bir kılıç darbesi daha salladı. Eğer bu darbe hanın tabelasına gelmiş olmasaydı, herhalde adamı ikiye bölerdi. Bugün bile, bu darbenin izini tabelanın alt kısmında görebilirsiniz.

Bu darbe savaşın sonu oldu. Kara Köpek yola

vardığı zaman, yarasına aldırmadan müthiş bir süratle koşarak uzaklaştı ve yarım dakika içinde tepenin ardında kayboldu. Kaptan da nerede olduğunun farkında değilmiş gibi, durmuş ve tabelaya bakmaktaydı. Bir süre gözlerini oğuşturdu, sonra da içeri girdi.

“Jim,” dedi. “Rom.” Konuşurken sendeledi ve son anda elini duvara dayadı.

“Yaralandınız mı?” diye bir çığlık attım.

“Rom,” diye tekrarladı. “Buradan kaçmalıyım. Rom! Rom!”

İçkiyi getirmek için koştum, ama az önce olanlardan dolayı heyecanlıydım ve bu yüzden de bardağı elimden düşürdüm. Bardak kırılmıştı. Yeniden rom doldurduğum sırada, ağır bir şeyin oturma odasında yere düştüğünü duydum. İçeri koştuğumda, Kaptan’ın boylu boyunca yerde yatışını gördüm. Tam o sırada annem bana yardım etmek için aşağı geldi. Bağırışmalardan ve kavga-dan dolayı telaş içindeydi. Birlikte adamın başını kaldırdık. Kaptan kesik kesik ve yüksek sesle solu-maktaydı. Gözleri kapalıydı ve yüzü de korkunç bir renk almıştı.

Annem, “Aman Tanrım! Aman Tanrım!” diye bağırdı. “Hanımız için ne kadar utanç verici bir olay! Üstelik zavallı baban da hasta!”

Kaptan’a nasıl yardım edebileceğimizi bilemi-yorduk. Yabancıyla kavga ettiği sırada ölümcül bir

